

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LA PLANETA.

Oh! que si l' àne, alors, a bon droit misanthrope,
Pouvait trouver la voix qu' il eut au temps d' Esope,
De tous côtés, docteur, voyant les hommes fous,
Qu' il dirait de bon cœur, sans en être jaloux,
Content de ses chardons, et secouant la tête:
«Ma foi, non plus que nous l' homme n' est qu' une bête!»
(Sur l' homme. Satire VIII. N. BOILEAU.)

Vaig neixe en divendres. No 'm recordo del any; pero contin: are per la segona Pasqua 'n farà nou. Sigui que la gestació o embràs en la nostra família es dels més llarchs ó siga 'l que 's vulga, lo cert es que nosaltres al neixer, ja hem adquirit lo desarrollo suficient per estalviarnos una gran part de las peripecias que molts altres sers se veuen en lo cas de passar avants de ser alguna cosa.

Jo de mi sè dirlos que llevat la novetat de lo que 'm rodejava a lo qual aviat m' hi vaig acostumar, poch frente 'm feya 'l mon.

En uns baixos del carrer de 'n Robador vivia ma numerosa família. L' acte de ma vinguda al mon no causà la menor novetat a mos parents, que tot remugant bo y lligats a la menjadora assistiren, muts testimonis, a aquella escena pera mi tan important. Son desaire no per aixó 'm va afectar poch ni molt, ni 'm quità las ganas de satisfacer la primera necessitat de la vida: la emblanquinada panxa de la que m' havia dat

lo ser oferia una font abundantíssima del grat y suau nectar, ahont poder pagar mos assedegats desitjos.

Als tres ó quatre dias, un que no era com nosaltres, y que renovava sovint las menjadoras, va separarme de la mare, posantme en un apartat recó ab altre canalla, y guarnit a n' ella ab un drap vermell ab lletres blanques a la esquena y posantli una esquella al coll, se la endugué ab altres germanas.

Tot lo temps que va ser fora, 'l vaig passar ab aquells altres infelissos, separats com jo de sas respectivas mares; tots estavam tristos menos un que era més grandet y que ja s' havia acostumat a aquellas separacions. Ell va explicarnos lo que alló significava, pues la seva mare l' hi havia dit que aquell home que 'ls duya 'l menjar las feya anar pels carrers, munyintlas davant de las casas ahont hi havia malalts ó llaminers, venentlos sa llet.

¡Heu vist crimen semblant! Robar nostre aliment pera darlo a sers estranys, ja desmamats y enemichs nostres!

Quan la pobre mare va tornar, m' hi van deixar acostar; pero la font no rajaba: la havian estragada a copia de munyirla. Aquell dia no vaig sopar. L' endemà, que ja tornava a tenir llet, me la van treure dels bigotis, tot just quan comensava a trobarmi bè.

Aixis passava cada dia. La fam es una necessitat de primer ordre, y vulgas no vulgas, vaig haver de acostumar-me a menjar ofals y altres potinerias.

Los dematins sortiam tota la parentela, xichs y grans, cap a fora a pasturar; eram una quarentena: allí 'ls tios y la gent formal se posavan en diferents grupos parlant dels assumptos de família y altres cosas serias mentres nosaltres, la quitxalla, corriam pel camp jugant y fent cabriolas com mals esperits. Si 'ns separavam una mica, 'ls ximplés que 'ns guardavan, sense més ni més 'ns tiravan una pedra, de cego, sense mirar que 'ns podian esguerrnar per tota la vida. Aquella mena de gent, que nosaltres no podiam veure ni en pintura, semblavan fets espressos per molestarnos. Jo quan vaig comensar a tenir us de rahò, al veure que parlavan un llenguatge que no era 'l nostre, ja 'm vaig dir entre mi: ¡Malu! Y efectivament, tot nos ho explicavan ab lo garrot a la ma. Pero per aixó jo ab ells poch compliments hi gastava, y més de quatre raigs de cossas los hi havia endressat, sino que com estava en la creixensa, tenia las camas bastant primas, y no 'm podia aventurar fent gaires francesillas.

Lo temps va anar passant: nosaltres nos feyam grans y si 'ls haig de ser franch me comensava a acostumar a aquella vida. Ja no anyorava a la mare; passava 'l dia ab los cosinets, y ella colinuava fent de dida als senyors delicats de salut y als tisichs. Velshiaquí que un dia, aquell de las garrotadas 'm va fer sortir sense 'ls grans. Vam passar pels camps ahont generalment pasturavam, y al notar que tiravam endavant ja 'm vaig maliciar que me la fregia. Camina que caminarás vam anar a parar a Granollers, ahont hi havia fira, y allí per un tres y no res me va vendre. Es clar, tots

eram mascles y aquella gent en no podent fer de dida pels carrers de Barcelona, se 'ns treuhen del davant.

Jo vaig anar a parar a un maño, que mentres me comprava no més feya que trovarme defectes; de bufò jo ja sabia que no 'n tenia res: pero, vamos, tampoch may m' hauria pensat que fos tan desgraciat. Després se m' en va dur a casa un ferrer y allí 'm van posar las primeras ferraduras. En qualsevol casa las primeras sabatas de la criatura son una alegria; pero a mi 'm van fer més mal que altra cosa.

Al cap d' uns quants dias va torná a haverhi fira, y l' amo nou tot era respallarme y arreglarme, y ab dos matxos que també tenia 'ns va portar a la plassa ahont un pagés ricatxo 'ls hi va comprar prenentme a mi com a torna, y per fe 'l preu que 'n demanavan. Me vaig indignar. ¡Servir de torna per aquells dos matxos, fills de uns ilicits amors! Tant enfadat estava que no volia seguir al comprador, lo qual me va dar tal seguit de bastonadas a las orellas, que vaig estar un' hora espolsantmelas. ¡Vamos, no podém sortir de brutos! seguim-lo, vaig dir entre mi.

Al arribar a la casa nova, van posarme al mateix estable. No estava tan mal com aixó. Los matxos cada dia anavan ab lo carro ó bè al camp ó a la vinya; vamos no reposavan may; en cambi jo no feya casi res, alguna carga de llenya, algun sach de blat al moli, y para de contar.

Molt temps va passar aixis. Jo ja era grandot, tenia uns dos anys y no estava gens descontent de aquella vida. Un dia l' amo, per fe 'l maco, tot anant per firas y festas majors, va comprar una euga, la cosa més hermosa. Jo 'n vaig quedar emparentat. Los matxos, fos que anessin cansants del treball, fos per orgull ó per idiotisme, ni 'n van fer cas. Al entrar al estable jo la vaig saludar ab un bram, d' aquells d' escola; era un' do de pit asnal, capàs de enternir a las pedras.

Desde aquell moment la mèva innocencia se 'n va anar al diastre. Dintre de mi sentia un estrany maletar y uns desitjos com may los hagués experimentat. ¡N' estava enamorat com un ase! Estacat cara a cara ab la menjadora, avants era ma única alegria, y a las horas ni menos ne feya cas. L' ofals, l' ordi, la palla, eran per mi completament indiferents. No menjava, y com es natural me fonia com una candela cap per vall. Passava 'l dia tirantli amoretas, pero l' ingrata ó no 'm volia entendre ó no l' hi agradava jo: 'l cas es que no 'm tornava resposta.

Una tarde, tornant de portar mitja carga de vi al rector, lo mossó 'm degué lligar malament, pues al poch rato era libre, lo ronsal s' arrossegava per terra. —Cap ocasió com aquesta, vaig dir entre mi. Y efectivament, m' acosto cap a la euga per acariciarla ja que ab paraulas no 'n treya res, y la ingrata, sense dir un mot, me va clavar tal raig de cossas, que vaig estar més de un mes ab tot lo quarto del davant que no me 'n podia valdre.

Vaig estar malalt, y l' amo 's va desfer de mi. Magre, lleig y tot coixejant, vaig anar a parar a mans de uns

gitanos, ab los quals me 'n van passar de tots colors. Per fi 'm van vendre á una terraire, que se me 'n va dur á Barcelona, ma patria; pero hi tornava tan trasmutat y en tal estat, que no més de recordar ma ditxosa infantesa, unas llágrimas com sigrons me corrian morro avall.

Ab la nova mestressa, salvo l' anar carregat tot lo dia com un burro, y un xich mal alimentat, no hi estava malament; era bona dona y no 'm pegava gaire; hi vaig estar set anys, y encare hi fora si no hagues caigut malalt de resultas del carnaval passat.

Los ho explicaré. La mestressa 'm va llogar á un que volia anar disfressat de moro, y per fer més tropa pensava anarhi montat. Efectivament, á la tarde del diumenje, va montarme y cap á la rua falta gent. Aixís que 'ns presentem, ¿ne volen de crits y escándols? —¡Morul Morul! cridavan, y á cops de tronxos, taronjas y alguna pedra 'm cuydavan á fer malbé. Lo que 'm montava tot era pegarme per ferme corre; pero jo, pobre de mí, ¿qué havia de fer? ¡los anys hi son! y jo no gastant salut ¿com volian que ho fes? Al últim ell va poder baixar y escaparse. Llavors infelís de mí vaig ser victimas del furor popular; la canalla 'm va dur cap á fora y allí 'm van fer passar los set calces de amargura. Mitj mort, vaig anar á parar á Hostafranchs, ahont me vingué á recullir ma mestressa, que al veurem en aquell estat plorava com una Magdalena. Ella 'm va cuidar uns quans dias; pero jo no recobrava las forsas y encara no 'm carregava las sarrias ja las camas me feyan figa y no podia dar un pas.

Al fi, després de plorar molt, ¡pobra dona! 's va decidir á portarme á cal *Ascorra rossas* del carrer de 'n Roig; pero pèl camí va trobar un home que 'm va comprar lliurantme del Canyet; pero, ¿may dirán per quant? ¡Per nou rals! Lo jornal de un manobre.

Ja 'm tenen ab un altre amo; jo no entenia 'l perquè 'm volia. Al sé á casa seva, 'm posa en una especie de estable ahont hi havia altres dos companys, magres y malalts com jo mateix. L' un, segons va dir, era del Ampurdá y l' altre del camp de Tarragona; aviat vam ser amichs y al contarnos mutuament las historias, tots haviam patit pèl mateix istil, sent comprats á las portas de la mort pèl actual amo, sense qu' ells sabessin á quin fi 'ns destinava.

Aixís s' han passat dos mesos; no hem treballat, ningú 'ns diu res y 'ns portan una mica de menjá que ab prou feynas n' hi ha per un. Pero de tots modos, ell nos manté.

Francament, no 'ns explicavam lo perquè aquell home 'ns guardava, y jo vaig voler enterarme'n. A la casa hi havia un gos, que de vegadas entrava á l' estable per ferhi sas necessitats: semblava molt enrahonat, á pesar de que no hi teniam cap franquesa, fora del ¿com va, com vé? pero, vamos, se coneixia que era un gos molt conforme y 'm vaig decidir á preguntarlhi: lo vaig esperar, y 'l demati aixís que entra 'l crido y:

—Home, nosaltres tres voldriam preguntarlhi una cosa, si no fos molestarlo.

—Diguin, si 'ls puch servir...

—Pues esto cas, que l' amo 'ns va comprar com vosté deu saber, magres y malalts, y com ja sabem que 'ls homes no més son bons per treure'n lo such de nosaltres, francament, se 'ns fa estrany que 'ns tingui aquí sense fer res, y naturalment, voldriam sabé 'l perquè, y com vosté es entrant á la casa potser podria servirnos.

—Ay, senyors, desgraciadament ho se perquè fa sis anys que só á la casa y cada any l' amo 'n compra dos ó tres de la classe de vostes, y...

—¿Y qué, digui?

—Senzillament, y sento tenir que darlos la mala noticia. L' amo fa 'l negoci de llangonissas, y en sent la temporada, 'ls mata y velshiaqui.

—¡Ah pillo, are ho entench; naturalment, com més magre es la carn millor es la llangonissa.

—¡Desdixats de nosaltres! Ni despres de morts trobarem l' etern descans. Trinxats y ficats dintre de un repugnant budell de porch, barrejats y en monstruosa confusió será nostra sepultura l' aparador de un adroguer, posantnos per epitafi aquell cartró que diu:
El que sale malo se cambia.

J. DERN.

ESTRENO.

Era més mono. Vaja, mal m' está 'l dirho, pero quant me'l vaig posar, semblava que la mèva persona hagués sortit de la capsá; la vaig estrenar per anar á una festa major; ni may que hagués probat d' anarhi, ¡tant rebé que 'm queya! ¡Ay! haver de tenir un fi tant desastrós!

Encara 'm recorda com si fós are, com la mare lo va treure de l' armari, que jo me 'l contemplava, tant ben posadet damunt de la cadira; figurinse uns pantalons d' aquells que s' usavan aquell *entonces*, estretets, á propòsit per un mestre d' estudi d' avuy; una americaneta més caya... Vaja que si la mare no m' arriba á avisar que m' escaparia 'l tren si no cuytava, potser encare m' hi estaria enfabat... y tant de bó ha-

gués passat aixís, al menos era fácil que no hagués mort de aquella.

Quan me miraba al mirall y veyá que tenia aquell *cahidu*, m' estufava jo mateix, hasta 'l punt de no cabre á la pell.

A Santa Maria van tocar las onze, 'l tren marxava á mitj dia; vinga agafá 'l farsellet ab quatre lleminaduras per la canalla dels masovers, y cap á la estació falta gent.

Nench... nench... nench... *pasajeros al tren.*

Y ja anava á arrancar quan d' un plegat s' obri la porta del wagó, y entra un crach tot suhat y 'm clava dugas coixineras que no sé que redimontri hi portava, damunt del farsell y 'm fa la gran truita de las ensiamadas que jo duya. Miréu, no sé com me vaig detenir, com...

—Puja, noya, puja; que encara hi cabs, va dir á una que á la cuenta era filla seva y que va pujar desseguida, qu'era una mossa de vint a vintidos anys.

Llavors no vaig poguer menos d' exclamar:

—Pero home no véu que aixó es plé, ¿ahont se volen ficar?

—Dissimuli, com que 'l *trench* anava á marxar y un hom som de fora....

Y se 'm deixa anar com un sach al costat mèu, aixafantme la americana. Jo que ja me havia posat aixamplat perque ningú se m' hi assentés, y aquell brécul, tè, aixó no vols aixó tindrás; malehit siga... Vaig girá la cara tot enrabiat per no veure la seva. La noya entretant ja s' havia apoderat de la finestra que jo tenia al costat. Vet' aquí que entre pare y filla me tenian allá encaixat al recó, premsantme 'l *traje*; lo qu' es jo no sé quin sant me va aguantar... pero ca, estigat allá rosegante 'ls punys y suhant la *gota gorda* y enmatxucant la camisa qu' es va posar com una figa; ¿cóm me presento á festa major d' aquesta manera, fet un sant Llatzer? pensava jo, y 'm tornava á cremar y á malehirlo quan veyá á n' ells que com si tal cosa la una estava enfabada á la finestra y l' altre ab las coixineras als jonolls m' empastifava 'ls pantalons de una manera sensible.

Lo tren, mentres tant, anava rodolant pèls rails, espantant los aucellets, que com topos de tinta posats damunt las cinch ratllas d' un cartipás de fer pals, se destacavan entre 'ls fil-ferros del telégrafo sobre 'l fondo de 'l cel, y jo allá acurruat, treyent foch pèls caixals y devorant ab la mirada aquells dos tipos tant inoportuns. Y sort encare que abrigava la esperansa de que aviat algú baixaria, que sino no sé ahont hauria parat! Mes ay, anavam passant estacions y estacionetas y ningú 's movia. 'L pagés se va adormir y per acabar la funció, com si se 'n burlés 'm clava son cap sobra la mèva espatlla, y apa, tè fès la competencia á Job, no digas res y serveixeli de coixí.

Ja estavam per arribar á Vich; la noya s' havia anat tornant groga y més groga; l' hora de la catástrofe havia arribat, li va agafar un mareig que no te *digo nada* y cataclon... tot quan devia tenir al ventre va anar sobre mèu y per lo tant sobre l' infortunat vestit. Jo que no havia fumat per no cremarme'l, jo que havia sofert tant perque arribés lo més *intacto* possible al lloch desitjat, vete'l aquí que no 's podia aprofitar per mor d' aquella bandarria, que al cap d' un rato que li va passar, encara hi feya bróma. Quan vaig veure alló, sense pensar ni res, li vaig clavá una morma que 'l cristall de la finestra que va caure á trossos n' hi va dar un altre. Ja tenim son pare donantme un cop de puny y ensorrantme 'l barret fins el clatell, y jo fet una lláslima y desgraciat lo vestit, tant se me 'n donava tres com quatre, m' hi tornava pegantli una trompada als nassos y guardia-civils lligantnos á tots dos, la mossa cridant, y allí fué Troya.

Resultat: vestit perdut lo mateix que la festa major, á passar un parell de dias á la presó, y pagar danys y perjudicis á n' aquella mala sort.

Per xó are com n' estreno un, estich mitj esbarat, pensant ab aquell y ja miro bè allá ahont vaig!

A. SOLÁ Y VIDAL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Continúa la competencia musical, y 'ls antichs bandos de *liceistas* y *crusados* continúan gastant diners y saliva.

—Qu' es millor l' Stagno.

—Qu' es millor en Massini.

La contraversia no passa d' aquí, perque'l defensors d' cada artista veuhen en l' un cosas que no veuhen en l' altre, y com que fins are no hi habalansas ni tirabusquets qu' espressin ab exactitut lo mèrit de un artista davant de un' altre, y com que no hi ha res més desafinat que la passió, resulta que cada hù 's queda ab la seva, sense convence's.

«Contra gustos no hi ha res escrit» diu un antich adagi, y 'l mèu gust després de tot crech que convindrán en qu' es lo millor. Entre l' Stagno y en Massini, jo 'm quedo ab tots dos.

L' altre dia un *liceista* y un *crusado* van arribar á

garrotadas y cops de puny: la sanch va corre... s' enten, la sanch del nas.

En vista d' aixó hém de confessar que 'ls dos célebres tenors son los reys del cant. Ja tenen exercits que 's baten y derraman la sanch per ells.

Los *Hugonots* en lo Principal van anar encare millor en la segona representació qu' en la primera. Algunas pessas van ser sublimes, entre ellas lo duo del quart acte. La Cepeda va donar mostres de ser una actris de primera forsa. ¡Quina intenció! ¡Quin sentiment! ¡Oh! també 'l varem tenir nosaltres de veure que l' obra s' acababa. En quant al Stagno, generós com ell tot sol, donava 'ls dos de pit á tot pasto.

Al acabarse l' obra lo teló va haver d' alsarse 13 vegadas. Una dotzena de frases.

En Joanet Goula va ser cridat ab los dos artistes, y la veritat es que s' ho mereixia, perque la seva batuta també dona dos de pit.

En Massini en l' *Aida* va estar també á una altura sorprendent.

Ningú ho diu tant com lo critic del *Diluvio* que va publicar la critica de l' ópera en espanyol y en francès: en espanyol perque ho entengués lo públich; y en francès perque ho entengués lo célebre tenor.

Dimecres, benefici de la Cepeda ab lo *Roberto*. ¡Entusiasme frenétich! Y no 'ls dich res més, perque no trobo paraulas per descriure'l.

Hi ha que dir no obstant, que ademés de frenétich va ser legitim,

Dijous, ó siga abir, apareció de la violinista senyoreta Tua en la Sala Beethoven. Donarem detalls la senmana entrant, perque á l' hora en qu' escrich la present revista, no he tingut ocasió de sentirla.

L' últim estreno de Romea, ha sigut lo de *Cap y cua*, joguina de D. Eduardo Aulés.

Lo nom d' aquest autor es molt conegut per aquesta classe de obretas, que per estar conformes necessitan un bon humor inagotable.

Aulés lo posseheix: escriu ab facilitat, pinta 'ls tipos ab soltura, y es una mina de xistes.

L' argument de *Cap y cua* está inspirat en una obra francesa; pero trasplantat per l' Aulés s' acomoda tant bè á l' escena catalana y 'ls tipos son tant barcelonins, que sembla fill d' aquí.

Algun periódich ha trobat l' obra una mica llarga. ¿No veuhen? Jo la trobo curta, perque de lo bò may n' hi ha prou. A lo ménos aquesta es la mèva opinió.

Si d' alguna cosa peca 'l *Cap y cua* es de que algunas situaciones verdaderament sentidas, estigan alteradas per xistes que distreuhen lo sentiment. Pero aixó depén de un propòsit del autor, que quan fa una obra sembla que diu:—Vaja, no vull que s' entristeixin.

N. N. N.

COMPARACIONS.

Quan l' astuta aranya
moscas vol cassá,
qué fá?

Treu tota sa manya
posantse á filá.

De primas trenyinas
la trampa guarneix,
que deix;
com ricas cortinas
ab que s' enalteix.

La mosca, afanyosa,
voleya rumbós
son cós;
y cau á la llosa
quan busca repós.

Remey no li queda;
s' esforsa en fugí
y allí
l' aranya l' enreda
matantla per fi.

Las noyas, ab trassa
quan se volen ja
casá,
imitan la cassa
que l' aranya fá.

Quan veuhen un jove
qu' encare es solté,
primé
la lluna ab un cove
fan véureli bè.

La noya, no falta
en fletjar d' amor
son cor;
y es clar, un s' exalta
sent sempre aymador.

Ab la il·lusió fosca
marxar l' home vol
tot sol;
mes fá com la mosca,
no troba consol.

Las forsas acaba,
no pot consegü
fuji,
y la que 'l buscava
s' hi casa per fi.

M. FIGUEROLA A.

ESQUELLOTS.

Exposició que dirigeixen los gossos al Excm. Arca-
lde constitucional:

Excm. Sr.
Hém vist l' ofici presentat per vosté á l' Ajuntament,
cedint á las indicacions de la Societat de cassa y
pesca, per las quals se 'ns eximeix, de pendre la bola
y morir espeternegant al mitj del carrer, lo qual siga
dit sense ofensa del home, era un espectacle molt bár-
baro.

Es una cosa aquesta de la bola, que nosaltres no l'
hauriam dada may al home, encare que manessim. L'
estimém massa y tenim massa bon cor.

Segons sembla, ara tractan d' agafarnos y durnos á
cala ciutat, si som atrapats *in fraganti* y sense bossal.
Aixó sol ja es un progrés, suposat que se 'ns tracta
com á personas. A cala ciutat no hi ván més que 'ls
fills d' Adam y las fillas d' Eva.

Allí estarem tres dias, gastant una pesseta de ma-
nutenció, esperant que se 'ns vinga á recullir, mediant
lo pago de la multa, que deurán fer efectiva 'l nostres
amos.

Y si als tres dias la multa no s' ha pagat, se 'ns ven-
drán en pública subasta. De ciutadans passem á ser
mobles.

Y si ningú 'ns compra, 'ns asfixiarém.
Escolti Sr. Alcalde ¿no seria milllor, en arribant en
aquest punt, que asfixiessin als nostres amos?

Vaji si pot introduhir aquesta modificació, ó al mé-
nos ensenyins l' article del Códich penal en que s' es-
tableix la pena de mort per asfixia.

Res més per are. ¡Bub! bub! bub! bub! Sempre
atents als xiulets de la seva digna autoritat:—*Palomo,
Marquesa, Negrillo*, en representació de la rassa ca-
nina.

Conversació de dos municipals sobre la banqueta de
una taberna.

—Ya lo ves Gutierrez: are nos obligarán á agafar
los perros.

—¡Qué oficio más cremador el nuestro!

—Francament, preferiria tener que agafar gats.

Dijous dia 26 del present se dona la primera corrida
de la temporada.

Entre 'ls picadors hi figura *José Calderon*.

Es aquell vell, que al ménos té cent anys.

¡Qué hi volen fer! L' empresari dels toros també
vol celebrar lo *centenari de Calderon*.

Dissapte havia de donarse la serenata al general
Prendergast, obsequi de las classes obreras.

Quan ván compareixe 'ls coros y las músicas, lo
local ja estava prè per més de 18,000 personas que s'
havian adelantat per sentir-la, y la música y 'ls coros
no ván poder passar.

¡Cosa rara!

Es com si anéssim á un teatro, y trobessin fins l'
escenari plè d' espectadors per veure la funció.

Ab motiu d' aixó vá haberhi disputas, crits, y al-
guna nata.

Ja ho deya l' anunci.

Seré-nata.

Y efectivament, vá serho.

Una posta brutal.

Era un d' aquells que may están tips, y vá jugarse
cinquanta duros á que 's menjaria un quartá de mon-
jetas.

Las monjetas aumentan quan son cuitas, de manera
que 'l quartá vá tornarse al ménos tres quartans.

Y vá menjárselas, guanyant los cinquanta duros.

Pero dos dias després l' enterravan, y 'ls cinquanta
duros l' hi servian per pagarse l' enterro.

Casi, casi, mal per mal es milllor lo sistema del Doc-
tor Tanner.

Lo poeta catalá Melchor de Palau ha donat una lec-
tura de las sevas inspiradas poesias en l' Ateneo de
Madrid.

Vá ser rebut ab aplauso, mereixent los elogis de las
figuras més eminentes de nostra literatura, y de la
premsa en general.

No es tant fácil com sembla anárse'n á Madrid desde
Provincias y conquistarlos. Ho ha fet en Palau y com
á catalans l' hi doném la nostra enhorabona.

Lo sostre de l' iglesia de Pinilla de Toro s' ha des-
plomtat sobre 'ls fiels, causant una pila de desgracias.

Si s' hagués desplomtat lo sostre de un teatro, ja sa-
briam qui 'n tindria la culpa; pero 's tracta de una
iglesia....

Fiate en la Virgen y no corras.

Dimecres de la senmana entrant, ab motiu del Cen-
tenari de Calderon de la Barca, publicarà la *Campana
de Gracia* un número extraordinari, alusiu á la festa.

Constará de vuit planas; quatre destinadas á grabats
y quatre á text: los grabats serán deguts á Apeles
Mestres, Pellicer, Moline y Gomez; lo text á reputats
escriptors. Entre 'ls treballs hi figurará un autógrafo
del eminent poeta D. Victor Balaguer y un altre de 'n
Frederich Soler.

Valdrá quatre quartos y 's farà una edició de luxu
que valdrá un ralet.

L' Ajuntament de 'n Fontrodona ha pujat de grau.
Avants no se 'n ocupavan més que 'ls barcelonins;
are se 'n ocupa tot Espanya.

Lo concell d' Estat ha examinat los motius que ván
aconsellar la suspensió del celeberrim ajuntament, y
ha publicat un llarch dictámen que pot resumirse en
aquestas paraulas:

—Molt bèn suspés.

Al examinar aquests motius, ha trobat que se 'l ha-
via de suspendre per la qüestió de la Ciutadela y dels
comptes, que es com si diguessim: per qüestions *só-
lidas*.

Per la qüestió dels consums y de las ayguas, que 's
com si diguessim: per qüestions *liquidadas*.

Y per la qüestió del gas, que 's com si diguessim:
per qüestions *gaseosas*.

Ja 'u veuhen, los tres elements que componen la na-
turalesa, tots s' aixecan contra l' antich ajuntament
de 'n Fontrodona.

Demá dissapte comensa la temporada del Circo
Eqüestre á cárrech de Alegria y Chiesi.

Los artistas que han de treballar son nous en sa
majoria.

Després de la gimnástica musical que s' ha execu-
tat durant tota la primavera, vindrá la gimnástica cor-
poral.

Molt nos alegrarém de que las novetats agradin, y
ja que l' empresa té *Alegria*, que 'l públich tinga *ale-
gria* també.

L' escena passa en un Jugat municipal.

S' hi presenta un jove rissadet, ab patilletas, elegant,
gomós, ab dos pams de coll postis y uns punys de
dos pams y mitj, un sombrero y lentes.

—¿Qué se l' hi oferia? l' hi preguntan los agutzils.

—Venia á intentar judici de conciliació ab una se-
nyoreta.

—Expliquis.

—Ja veurá: es guapa, m' agrada y l' estimo. Esti-
mantla, es clar, rondava per davant del seus bal-
cons, y ella en lloch de sortir, ¿sab quina me 'n fá?

—Vosté dirá.

—Pues, es molt senzill: ha posat un mico á la ba-
rana del balcó. Ja veu que aixó es un insult dels pit-
jors que poden ferse á un home.

—¿Me vol creure á mi?

—Digui.

—Quedis ab lo mico y deixiu corre.

Diuhen que á Barcelona tornan á funcionar tots los
antichs garitos y algun altre que se 'n ha establert de
nou.

Qui juga no dorm, diu lo ditxo.

Pero 'l ditxo no está en lo cert.

Quan los jugadors jugan, dorm l' autoritat.

Una frase de un tipo de aquells que no véu una
dona sense que se 'n enamori:

«Jo soch amant de todas las donas sense distinció de
sexos!!!»

Cassat al vol:

—Enrich: ¿qué son aquests papers que portas?

—Comptes pagats.

—Ay, corre; deixame 'n veure un.

—¿Per qué 'l vols veure?

—¿Qué 't diré! No n' hi vist may cap!

L' Agustí, que ja una vegada ha tingut la verola s' ha
tingut de ficar al llit, á causa de un terrible mal
de cap.

Lo metje vá á visitar-lo, y l' hi diu:

—Mestre, aixó pot ser que torni á ser la verola.

—Ay tant de bó! exelama l' Agustí.

—Perqué?

—Perque com que l' altra vegada vaig quedar gra-
bat, aixis potser se m' allisará la cara.

TRENCA-CABS.

XARADAS.

I.
En un siti convingut
he *hu-dos-quatre* á D. Bernat
y no ha pas comparegut
mentres tant jo allí m' hi estat.
Després m' ha dit un vehí
per cert que m' hi *tot* de horror,
que D. Bernat vá ser mort
dalt del seu *tres-quatre* ahí.

PAU SALA.

II.
Sè un senyor qu' es bastant rich
que té una *tres-dos* al Clot
y al mitj de un *hu-dos*, amich,
ho pots creure com t' ho dich
estava tirant un *tot*

QUIMETA ROIG.

ENDEVINALLA.

Soch home y no soch de carn,
ningú se 'm menja essent pá,
soch tia y no tinch nebots
ves si 'm pots endavinar.

F. NORACS.

COMBINACIÓ NUMERICA.

```

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
    
```

Omplir los pichs ab números que llegits horisontal,
vertical y diagonalment donguin un total de 15.

UN RECOLETO.

ANAGRAMA.

Avants l' Ignés
tot gran modista
y tot l' hi vista
que no fa res.

S. B. DE M. DE R.

CONVERSA.

—Adios Pepeta ¿vols venir?
—Vas tant depressa... Ahont anirém?
—Aném, no t' entretingas... Veurás al meu oncle, ¿sabs
quin renom l' hi han tret?
—Redimontri! no corris tant... ¿Quin renom?
—Oh! Ja veurás, rumia: entre tots dos ho hem dit.

F. FÉU.

TERS DE PARAULAS.

```

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
    
```

Primera ratlla horisontal y vertical, animal de mar; se-
gona, animal de terra; tercera lo que té l' anterior animal.

GEROGLIFICH.

```

      V
      O R
    I I I I I
      K
      n o
      P
    I I I I I
      K
    
```

J. ESCOFET PUNTARRÍ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Temple*.
- IDEM 2.ª—*Resma*.
- MUDANSA.—*Pastera, pastora, pastura*.
- ACENTÍGRAFO.—*Taúlada, taúlada*.
- CONVERSA.—*Macari*.
- TRENCA-CLOSCAS.—*Barcelona*.
- COMBINACIÓ NUMERICA.—
3 2 6 7
2 3 7 6
6 7 3 2
7 6 2 3
- GEROGLÍFICH.—*Un pobre puntós causa admiració*.

(c) Ministerio de Cultura 2006

LA DESESPERACIÓ DE UN EX-REGIDOR.

!Ay me caso ab lo mont!
!Al veure que se 'n ván d' ira m' esquerdoi!
!Oh Calderon... Calderon!
!Quin calderó d' arrós avuy me perdoi!